Vyfde Jaer. N' 36. Zaturdag, 4 September 1858.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week, 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de W' J.-P. COLLÉE, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, n' 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr. per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . 15 »
De reklamen » » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, ofwel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 4 SEPTEMBER.

Het ministerie had waerschynlyk gemeend, tydens zyne aenkomst, dat het met niemand anders zou te rekenen gehad hebben dan met de katholyken, en het was in dit inzigt dat het al zyne batteryen gerigt had tegen het klerikael, en zulks wel met het vast voornemen van daer mede alle andere eischen en aenmatigingen te beletten. Maer hoe ras is die hoop niet verdwenen! Hoe spoedig heeft de ondervinding die begoocheling te niet gedaen! En hoe deerlyk staen onze bestuerders nu te zien!

Zy zyn nog geen tien maenden aen 't hoofd des lands, en reeds hebben zy de zwaerste misrekeningen en de hardste beproevingen onderstaen, niet door het toedoen der katholyken, maer door de schuld der liberalen, door de aenmatigingen van de vrienden des kabinets. Zy ook, gelyk eertyds een wyzen man, hadden mogen vragen om verlost te worden van hunne vrienden, zich zelve gelastende met regt te doen over hunne tegenstrevers.

Eerst wilden zy niet dat M. De Perceval te Brussel gekozen werd; alle slach van heimelyke kuiperyen stelden zy in het werk om zyne kiezing te beletten; maer het werd hun zoodanig geboterd, dat zy stilletjens hunne hoorntjes introkken en schuit van kant staken.

Later bragten zy de kandidatuer van M. Partoes in tegen degene van M. Defré. Dezer laetstgenoemden schilderden zy af als een mandaet van volksvertegenwoordiger onwaerdig zynde, maer nauwelyks waren er een tiental dagen voorby, of zy deinsden achter uit en kusten de hand die hun kaekslagen gegeven had.

Eenige dagen geleden, benoemd M. Rogier eenen burgemeester en eenen schepen te St-Nikolaes. Om aen de liberalen aengenaem te zyn, had hy die benoemingen zoo lang als mogelyk uitgesteld, en het is maer wanneer hy door de kracht der omstandigheden overwonnen was, dat hy de voorschriften der wet uitvoerde. Hé wel, hoor eens hoe het liberael komiteit van St-Nikolaes den minister in den baerd byt, hoe het hem uitscheldt voor al dat leelyk is, even als of het een klerikael voor handen had.

« Gy, Mynheer de minister, zeggen zy aen M. Rogier,
» verkiest ongelukkiglyk onze lokaliteit om aen het
» land het droevig tooneel te geven van eene party die
» door zyn natuerlyk opperhoofd geschandvlekt en ge-
» geeseld wordt.

» Het koninglyk besluit van den 14 dezer is de bloe-
» digste beleediging voor de denkwyze, die u het be-
» stuer verschaft heeft en de krachtigste verloochening
» der principen, die gy voor taek hebt te ondersteunen,
» als de grondstelsels van uw politiek programma. »

En het is een ministerie uit den oproer gesproten, het welk aldus door zyne eigene vrienden gegeeseld wordt; zy beschuldigen hem van de liberale party te *beleedigen*, te *schandvlekken*, en van zyne beloften te schenden. Men kan daer uit afleiden hoe groot de verachting moet zyn welke liberalen en ministers voor elkander moeten hebben, aengezien de eenen zich ten opzigte der andere in zulke harde bewoordingen uitdrukken, en dat de laetstgenoemden hoegenaemd geen acht slaen op de inlichtingen die hun door hunne partygangers gegeven worden.

Te Deynze is het daeromtrent hetzelfde liedeken; om aen de eischen der overdrevenen te voldoen, moest men den al te beroemden De Paepe tot burgemeester benoemen: hy en zyne makkers hadden daer op des te meer gerekend, dat hy provisoirlyk het ambt van burgemeester had uitgeoefend; maer M. Rogier heeft er anders over geoordeeld, en na langdurige aerselingen, heeft hy M. De Beil tot burgemeester benoemd. Daer uit is er te Deynze eene groote gramschap ontstaen, welker uitwerksels in het begin zoo groot zyn geweest, dat M. De Beil de gendarmerie heeft moeten roepen om zyn huis te beveiligen. Doch daer by bepalen zich de vertooningen niet der aenhangers van M. De Paepe: zy hebben hem serenaden doen geven, en maendag had er ter zyner eer een buikvullingske plaets voor hetwelk er 40 inschryvers waren.

Dat alles is gerigt tegen het ministerie, hetwelk zich voor dezen vleidde van niemand anders te bestryden te hebben dan de klerikalen; het is tegen zyne eigene vrienden, tegen zyne eigene partygangers dat het moet optreden; het zyn zy die hem behandelen al of het zelve « den gemeenen vyand » ware, en die zullen eindigen met het omverre te werpen, want die wind zaeit, oogst tempeesten in, en die door de driften opkomt, zal door de driften vergaen. Het ministerie is op den weg der daling, en niets zal zynen val kunnen beletten.

Wy vestigen de aendacht onzer lezers op den volgenden omzendbrief van den gouverneur van Braband aen de gemeente overheden der provincie:

« De wet van 17 mei 1856 op de vervalsching der levensmiddelen geeft aen de overheid de middelen om dit schuldige feit te treffen.

» Nogtans gaet de vervalsching immer voort en wordt zelfs ten klare dage voor zekere waren gedaen. Zoo ondergaet de suikery, die voor een zoo groot deel in de verbruiking der arme huisgezinnen voortkomt, de ergste vervalschingen.

» Voor deze fabrikatie gebruikt men oker, tichelsteen, eekels, rot hout, zand, enz.; en alhoewel deze hedriegelyke bewerkingen algemeen gekend zyn, blyven zy ongestraft, ten gevolge der werkloosheid van diegenen die gelast zyn dezelve te keer te gaen.

» Zulke overtredingen van de wet zouden niet langer kunnen verdragen worden. De gezondheid en de belangen van den verbruiker eischen dat men zonder verschooning de vervalsching der eetwaren van alle slach opzoeke en aenklage.

» Gy zult begrypen, mynheeren, dat eene bestendige waekzaemheid van uwent wege hoogst noodig is om de overtredingen aen gezegde wet te ontdekken en om door de vervolgingen dezelve den goeden uitslag die men van de wet mag verwachten te verkrygen.

» Van zynen kant heeft het gouvernement besloten zich zeer streng te toonen in de beoordeeling der verzoekschriften, strekkende tot de vergunning van ontslaging der straffen opgelegd wegens overtreding van de wet van 17 meert 1857.

» Ik begeer onderrigt te worden, mynheer, in een naby zynde tydstip, over de maetregelen die gy zult genomen hebben om gelykvormig aen den voorgaenden omzendbrief te handelen. »

M. J. Jaminé, ontvanger der registratie te Herzele, is in dezelfde hoedanigheid te Ninove genoemd.

M. F. Jaminé, ontvanger der directe belastingen te Neerpelt, is te Sivry (Henegouwen) genoemd.

M. E. Lepère, derde commis van inspectie te Luik, is ontvanger der belastingen benoemd te Beaufays.

M. Gielen, pastoor te Bommershoven, is pastoor te Althoesselt benoemd, in vervanging van M. Dawans, overleden.

M. de kanonik Bogaerts, is pastoor benoemd te Guygoven, in vervanging van M. Lambrechts.

DE EIGENBAET.

De eigenbaet is de ondeugd onzer eeuw. Ieder voor zich! ziedaer de algemeene stelregel en ongelukkiglyk wordt hy maer al te veel in werking gebragt. De eigenbaetzuchtige heeft noch familie, noch vaderland, noch vrienden. Hy brengt alles op zich zelven over; hy ziet niets in de wereld dan zich zelf. Hy zou zich verloren denken, indien hy de minste wederdienst aen zyns gelyken moest bewyzen.

De heer Duronnel was een dier menschen. Hy bezat een groot fortuin, en bezette een gewigtigen rang in de zamenleving; maer zoodra eenig gevaer zich opdeed verdween hy voor de oogen der wereld. Hy behield altyd eenige middels om achteruit te kunnen gaen, en indien hy ooit goed deed, dan rekende hy eerst ten stipste uit of zyne handelwys hem by deze of gene party geen kwaed zou doen.

Eene denkwyze had hy niet; hy nam de denkbeelden aen van die, welke hem voordeel konden doen. Hy kon verdragen dat men zynen buerman vervolgde, indien men hem slechts gerust liet, en hy zou zich wel gewacht hebben een ongelukkige by te staen, als hy eenigzins gevaer voor zich zelf in die hulp gezien had.

Indien hy slechts in veiligheid was, dan mogt men achter hem al de misdaden plegen, die men bedenken kon.

Die man had echter zyne dochter Eugenie en zynen zoon Karel lief. Voor hen zoude hy zich eenige opoffering getroost hebben.

Eens sprak zyn zoon over zyne handelwys.

« Gy hebt geene vrienden, vader! zegde hy.

— En ik heb geene vyanden. Wat geven my vrienden, die my gedurig zouden lastig vallen; die vandaeg de hulp van myne beurs, morgen myne bescherming zouden inroepen? Ik zou voor hen, en niet voor my leven. Ik vraeg niets aen anderen, dat zy my ook niets vragen.

— Met dat grondstelsel zou het in de wereld niet goed gaen. Ten allen tyde heeft de arme den ryke, de zwakke den magtige noodig gehad. Ontneem aen de aerde de liefde en de edelmoedigheid, en gy zult er slechts wanorde en misdaden vinden.... Gy hebt niemand noodig!....

— Niemand! de hemel zy gedankt.

— Voor het oogenblik hebt gy gelyk. Maer kunt gy voor de toekomst instaen?

— Zekerlyk! Wat heb ik te vreezen? Ik deed niemand kwaed; ik heb geene vyanden: dat is eene hoofdzaek. Ik zal altyd in myne noodwendigheden kunnen voldoen. Gy zelf, myn zoon, kunt even als ik, boven alle vrees en onrust verheven zyn.

— Ik denk er niet over zoo als gy, vader. Binnen eenige dagen vertrek ik naer Londen, om mynen handel voort te zetten, en daer zal ik vrienden noodig hebben.

— Dat denkt gy maer. Wees regtvaerdig; betael goed, doe u betalen — ziedaer alles wat gy noodig hebt. Ik ben er zonder hulp der vriendschap zeer goed gekomen. Ik ben begonnen met koopman te zyn, fyn, geslepen, maer eerlyk: ik gelukte. Als ik soms al eens toegaf, dan deed ik het nooit met belangeloosheid; als ik eenige dienst bewees, berekende ik eerst de voordeelen, die er konden uit voortkomen. In alles heb ik gerekend; in alles heb ik gewonnen. Toen ik ryk was heb ik een ambt gezocht dat my voordeelig, maer geenszins gevaerlyk was; ik heb het verkregen, en ik zal het slechts verlaten met den dood.

— Maer gy hebt de kuipery te baet genomen.

— Zonder twyfel. Ik had ze noodig, om tot myn doel te geraken. Maer de kuipery heeft my niets gekost; zy heeft my in geen gevaer gebragt. Nog eens, ik heb slechts voor my zelven gewerkt.

— Gy veroordeelt dan uwen broeder, die gedurende de fransche omwenteling meer dan eens zyn leven waegde, om dat van ongelukkige priesters te redden, die op het punt stonden door de booze menschen omgebragt te worden?

— Of ik hem veroordeel? Kunt gy er aen twyfelen? Was dat zyne zaek? In zulken ongelukkigen tyd moet men te huis blyven, door het venster zien en niets zeggen; men laet de onbekenden omkomen, en men denkt aen zyn eigen geluk.

— Maer, vader, gy spreekt alsof gy geen christen waert, alsof gy noch vaderland noch menschheid erkendet.

— Ik redenaer als een wyze, en wat het bewyst, is, dat ik fortuin gemaekt heb, dat ik hoog geplaetst ben, terwyl myn broeder heel burgerlyk moet leven, zonder ooit de kleinste plaets te hebben kunnen bekomen.

— Gy zoudt hem kunnen helpen.

— Ja, maer dat zou my nadeel doen. Uw oom is een overdrevene, en met zulke persoonen komt men niet gaerne in aenraking.

— Ik beken u, dat het gedrag van mynen oom my altyd bewonderensweerdig heeft toegeschenen. Wat hy gedaen heeft, het leven redden van ongelukkigen, zou ik met denzelfden geestdrift doen, als ik my ooit, zooals hy, in de gelegenheid mogt bevinden.

— Gy zoudt dwaes zyn en ik zou maer met smart zulk gedrag aenzien. Overigens, gy zyt jong, Karel. De ouderdom zal u wyzer maken; de ondervinding zal u eens doen denken zooals ik denk.

— Nooit, vader, nooit. »

Eene maend na die zamenspraek, kwam een der voornaemste persoonen der stad den heer Duronel vinden, om zyn medelyden in te roepen voor eenige edele familiën, welke tot de yselykste armoede gebragt waren, en die gedwongen waren geweest, hun vaderland te verlaten.

« Ik kan niets doen, antwoordde de heer Duronel.